

na
a
katu

KRASNODAR PERŠUN

IZVAN FOKUSA • IZVAN ŽIVOTA

KRASNODAR PERŠUN

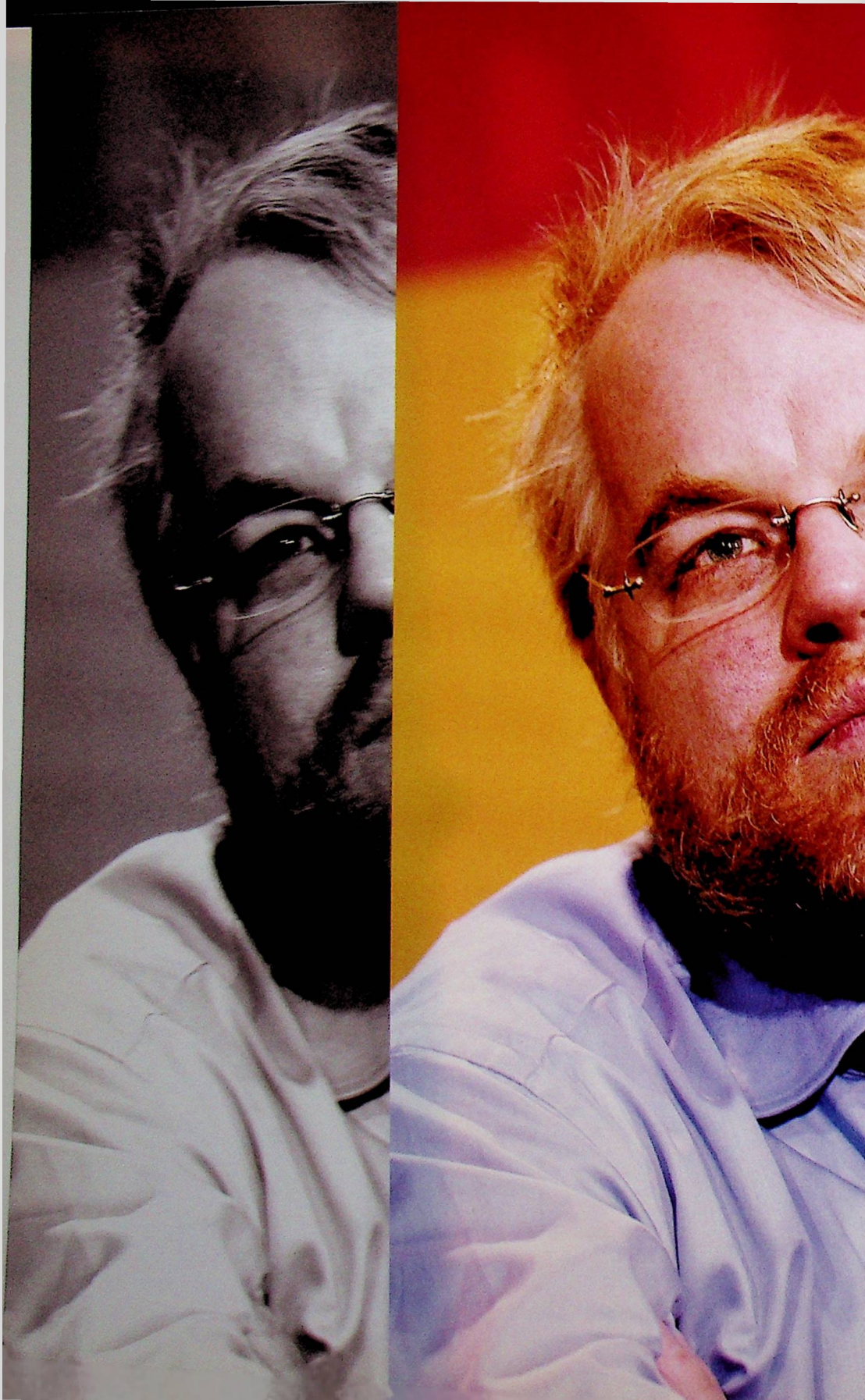
IZVAN FOKUSA • IZVAN ŽIVOTA

Galerija na katu
26. 5. - 8. 6. 2017.

Na naslovnici:
Philip Seymour Hoffman

Na stražnjoj korici:
Mersad Berber

galerija
na
katu

Philip Seymour Hoffman

OUT OF FOCUS

Fotografije Krasnodara Peršuna

„Jednoga dana, a tome je već jako davno, došla mi je u ruke fotografija najmlađega Napoleonova brata, Jerômea (1852.). Rekoh si tada, s čuđenjem koje više nikada nisam mogao ublažiti: 'Vidim oči koje su vidjele Cara'". Tom rečenicom započinje jedna od najljepših rasprava o fotografiji, točnije njome započinje knjiga „Svijetla komora“ Rolanda Barthesa. Tijekom cijele knjige autor istražuje vrijeme koje je upisano u fotografiju i ispituje svoj odnos prema njemu, a to je prošlo vrijeme, budući fotografija kazuje „jedino i sigurno što je bilo“, kako će reći nešto kasnije. Poticaj da uopće napiše ovu svoju knjigu, svoje posljednje veliko djelo, Barthes je osjetio jedne večeri, malo nakon smrti svoje majke, dok je sređivao fotografije i nalazio među njima one na kojima je majka bila mlada. „Čitao sam svoje nepostojanje u odjeći koju je moja majka nosila prije no što bih je se mogao sjećati“, kaže autor.

Podsjećanje na knjigu „Svijetla komora“ Rolanda Barthesa u kontekstu fotografija koje na ovoj izložbi kani pokazati Krasnodar Peršun čini mi se višestruko važnim. Štoviše, birajući te fotografije njihov autor kao da je i sam polazio od teksta za kojim sam i ja posegnuo gledajući ono što čini ovu izložbu. Snimateljski rad Krasnodara Peršuna poznajem odavno, jer sam mu fotografije susretao na stranicama magazina za koje je radio, a kada je prije desetak godina dio svojega opusa namjeravao ukoricit u knjizi, pisao sam u njoj predgovor. Te fotografije karakterizirao je *glamour* zvijezda koje je fotograf profesionalno snimao unoseći u svaku od njih stanoviti pomak od klišeiziranih fotografija koje se pojavljuju u drugim ilustriranim revijama. Peršun je u poznatim licima nastojao pronaći neku svoju priču, upisati sebe u njihovu auru. I u tome je na vrlo dobar način uspijevao. Fotografije su pratile intervju koje je radio netko drugi, međutim, kada su trebale izaći u knjizi, tada ih je njihov autor podredio potpuno osobnom viđenju snimanoga lika. Objavljene u novinama, za što im je prvotno i bila namjena, zatim neke od njih u knjizi, fotografije Krasnodara Peršuna nisu iščezle iz njegova sjećanja. Upravo suprotno, on ih osjeća duboko u sebi kao dio vlastita bića, a intenzitet sjećanja bit će sadržajniji, bogatiji nakon što lica koja je nekoć snimao umru. „Često osjetim te sjene ljudi koje sam fotografirao, a kojih više nema“, kaže Peršun, „te rupe koje su nastale njihovom smrću u mojem habitusu, zahtijevaju periodičku defragmentaciju, preslagivanje da bih nastavio sa svakidašnjim životom“.

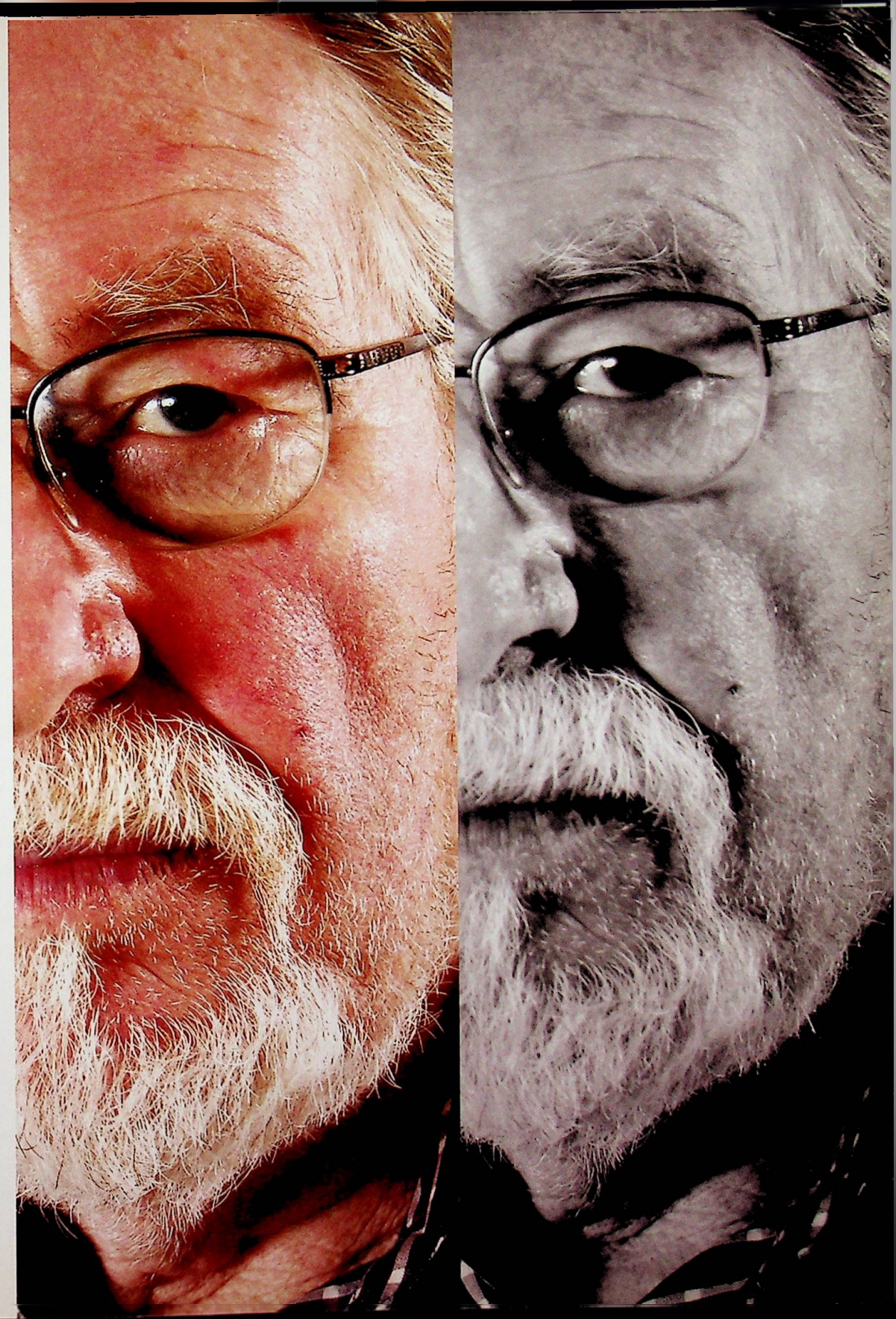
Ovu izložbu, točnije fotografije što su na njoj izložene, treba stoga shvatiti kao autorovu defragmentaciju duše, kao tektonske pomake koji stvaraju novi poredak u njegovoj memoriji, memoriji koja bi bila ekvivalent nekom *hard discu* kad smo već u informatičkome jeziku iz koga i posuđujemo pojmove kao što je defragmentacija. Objašnjavajući svoju namjeru da ponovno *presloži* slike likova koje

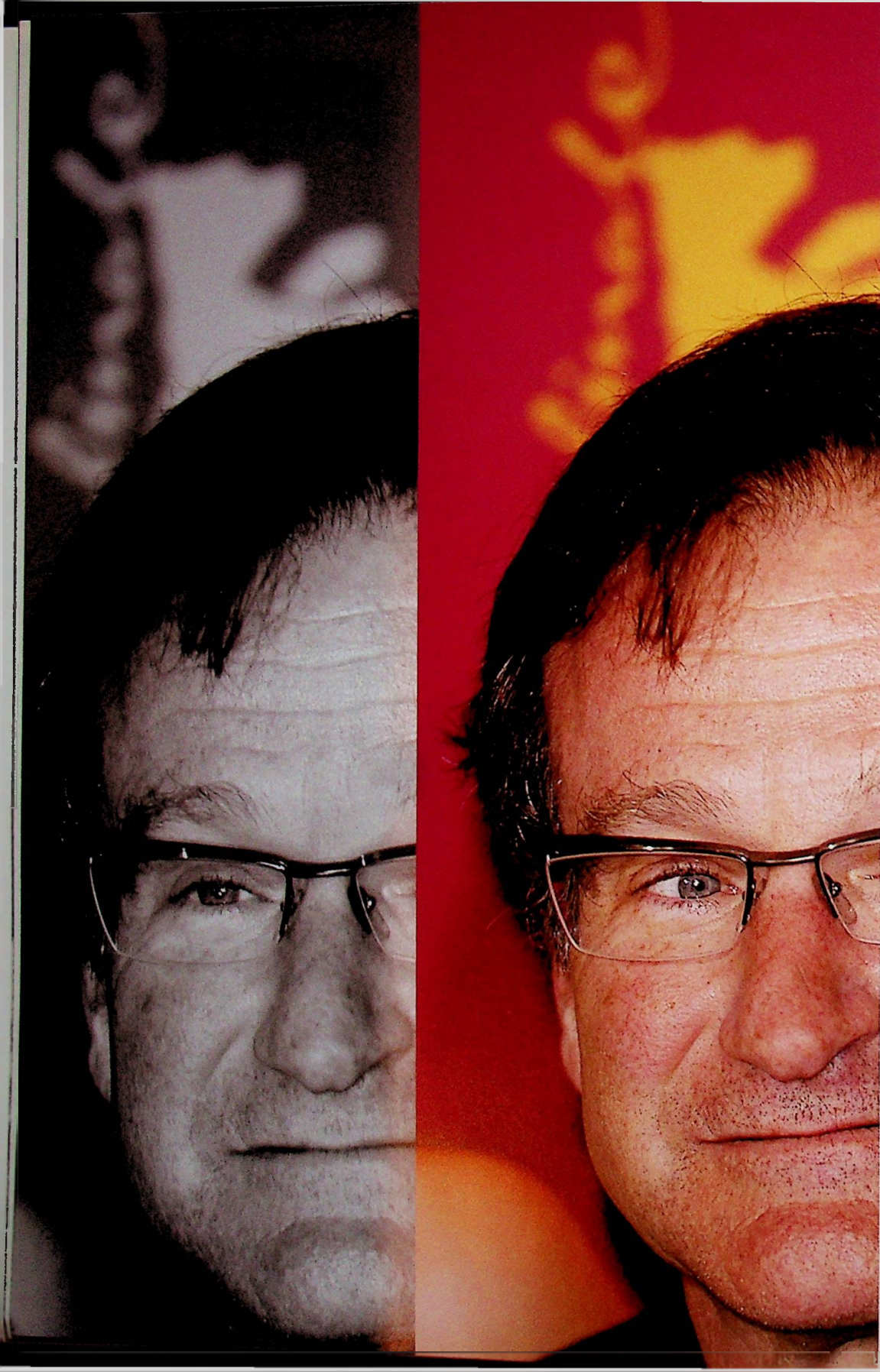
je jednom fotografirao, a koji su samo u fizičkome smislu iščezli, Peršun govori kako su ovako složene fotografije *hommage* umrlim ljudima koje je snimao za novinske namjene. Međutim, to nije i njegov glavni cilj. Važnije mu je da nakon duže vremenske distance ponovno proživi trenutke fotografiranja, budući su slike koje je u nekom trenutku ugledao, pa ih onda snimio, postale organskim dijelom njega samoga. Likovi, koje susrećemo na ovim fotografijama, ukazuju se pred nama u dva vida: u jednome to su jasne, tehnički dotjerane fotografije spremne za ponovno objavljivanje na stranicama neke revije. Druga fotografija, tek neznatno drugačija, nema oštrinu prethodne, štoviše, lišena je i boje te otisnuta u crno-bijeloj tehnici. Slaba izoštrenost i tobožnja tehnička manjkavost odgovaraju onoj kvalifikaciji koju nalazimo na fotografijama snimljenim s odmakom od fokusa, *out of focus*. Znamo li da su svi prikazani likovi nekoć, dok su bili živi, pozirali fotografu, a sada ih nema i iza njih su ostale tek fotografije i fotografovo sjećanje, onu neizoštrenu crno-bijelu shvaćamo kao fotografiju koja odgovara prikazu umrloga lika. Njihova titrava, neoštra tekstura, s neznatnim razlikama u odnosu na fotografiju do nje, stvara posebnu auru, auru fizičkoga nepostojanja prikazanih likova. Činjenica da likovi nisu živi u fizičkome smislu, ali jesu u sjećanju fotografa koji je osjetio „sebičnu potrebu da ponovno proživi trenutke fotografiranja, da doživi svojevrsnu defragmentaciju duše“, mnogo je bitnija od klasifikacije „živ - neživ“.

Krasnodar Peršun ovom je svojom izložbom postavio vrlo važno pitanje, a ono se tiče života fotografije. Kada fotografija počinje svoj život? Snimanjem ili viđenjem motiva koji će biti snimljen i postati fotografijom? Ono što slijedi svakako je i pitanje kada fotografija završava svoj vijek? Očito ne svojim fizičkim uništenjem, jer se jednom snimljen prizor može umnažati beskrajno mnogo puta. Ono, pak, što postaje fotografijom i što je ponudeno pogledu drugima, pripada prvenstveno onome koji je to prvi vidio, a to je fotograf. On nosi u sebi viđeno iz čega nastaje fotografija i to postaje dijelom njegova bića. Kada likovi s fotografija umiru, njihov izgled uhvaćen fotografskim aparatom nastavlja živjeti dalje u sjećanju fotografa pri čemu je, s vremena na vrijeme, potrebna defragmentacija. „Moja defragmentacija duše“, kaže Peršun, „ne podrazumijeva brisanje sjena ljudi koje sam fotografirao, a kojih više nema, nego brižljivo, nježno, gotovo opsesivno brisanje tankog sloja prašine sa sjećanja i spremanje podataka na njihova mjesta u vremenskoj traci“. Neposredno nakon što je fotografija patentirana 1839. započinje konstituiranje jednoga njezina žanra, a to je posmrtna fotografija. Jedna od velikih nada koju se otkriva u novome tehničkom izumu jest da se fotografijom produžuje ljudski vijek, ako ne u fizičkome, a ono u mnogo suptilnijemu smislu koji se tiče pogleda koji će ostati trajno zapisan. Pogled na motiv, pa i na lik koji će se snimiti, već sadrži osobine buduće fotografije i on nadživljuje ne samo prikazani lik, nego i onoga koji ga je snimio. „Želio bih Povijest Pogleda“, kaže na jednom mjestu Barthes u svojoj slavnoj i već spominjanoj knjizi. Čitajući u tome kontekstu fotografije Krasnodara Peršuna iz serije „Out of focus“ jasno je koliko su fotografije tek tehnička elaboracija Pogleda, a ono što je u njima mnogo važnije i trajnije pripada sferi pamćenja kojemu su nužna povremena preslagivanja. Na tome tragu treba vidjeti i fotografije što nam ih Peršun nudi na ovoj svojoj izložbi.

Zvonko Maković

Vanja Drach

Robin Williams

OKRENUĆE SMISLA FOTOGRAFIJE

Sabijena energija kojom se život pokreće i djeluje u ljudskom biću ima svoju težinu, neka učenja to zovu dušom - sukusom eteričnog dvojnika naše mesnate i koštane egzistencije. Meksički scenarist Guillermo Arriaga dao joj je i konkretnu masu - 21 gram.

Tu masu gotovo je nemoguće fizički osjetiti, no njezin trag na osobi uvijek je vidljiv i prisutan. Sav naš identitet i odnos s društvom posljedica je razumijevanja i osluškivanja te, teško ili nikako, mjerljive stvaralačke ili destruktivne nutrine.

Fotografije Peršun izlaže u formi diptiha. Na njima je tehnička anomalija fotoaparata pretvorena u estetsku kategoriju, tako da je na jednoj fotografiji prikazana distorzija lika, dok je na drugoj, snimljenoj tek stotinku sekunde, kasnije lik oštar i prisutan.

Možda ništa čudno, tehnologija ima svoja ograničenja, *samooštrenje* nije savršeno, no ovdje se radi o drugoj stvari i zanimljivoj autorskoj genezi. Naime, autor portretnim zadacima u svrhu periodičnih tiskanih i drugih izdanja pristupa s poštovanjem koje nadilazi profesionalni zadatak. Peršun je svjestan da je svatko od fotografiranih mali, ali poseban dio mozaika u slici suvremenog društva, te da svatko od fotografiranih ima svoju specifičnu težinu u datom trenutku.

Na tome tragu tražio sam neki pomak, neki osobni i autorski krik koji Peršunove fotografije moraju imati jer se ono sakriveno u čovjeku vidi samo nekim posebnim, iskustvenim ili krajnje pronicljivim okom. Na takvoj fotografiji, često i reporterskoj, tada ostane trag međusobog poštovanja, često i trenutak gole istine među potpunim strancima. Peršunovo oko je takvo, a prokletstvo koje iza svega stoji je kamera do toga oka i ono što ona bilježi.

Svi portretirani na radovima prikazanima na izložbi, vrlo su brzo nakon što su fotografije nastale, napustili su ovaj svijet, nestali aktivno iz njega. Ljudi na fotografijama prestali su biti živi motivi i nikada više neće biti sadržaj na izvornim fotografijama. Nagovještaj odlaska života ili dolaska smrti vidljiv je tako na jednoj od fotografija iz Peršunovih diptiha - onoj mutnoj, izvan fokusa, naizgled lošoj i spremnoj za izbrisati.

Eterični dvojnici kojega Peršun fotografira, po mome osobnom iskustvu (a na stranu svi spisi i pokušaji manipulacije svjedočanstvima o zadnjim trenucima života) nagoviještava dolazeću smrt svojim drhtanjem i neobičnim *danse macabreom* oko svoga domaćina, nekom vrstom vježbe pred odlazak i opraštanje od fizičkog tijela. Fotografirana osoba tako nudi snažan motiv i nužno stavlja fotografa u poziciju u kojoj ne bilježi prošlost, nego budućnost osobe.

Bliska smrt koja je nastupila nakon fotografiranja na svim radovima prikazanima na izložbi 'Izvan fokusa - izvan života' stoga je vizualni i u materiji (u ovom slučaju fotografskom printu iz digitalnog zapisa)

prekognicistički zapis nastao dokumentiranjem eteričnosti našeg bitka i njegovog puta prema nekom manje poznatom stanju.

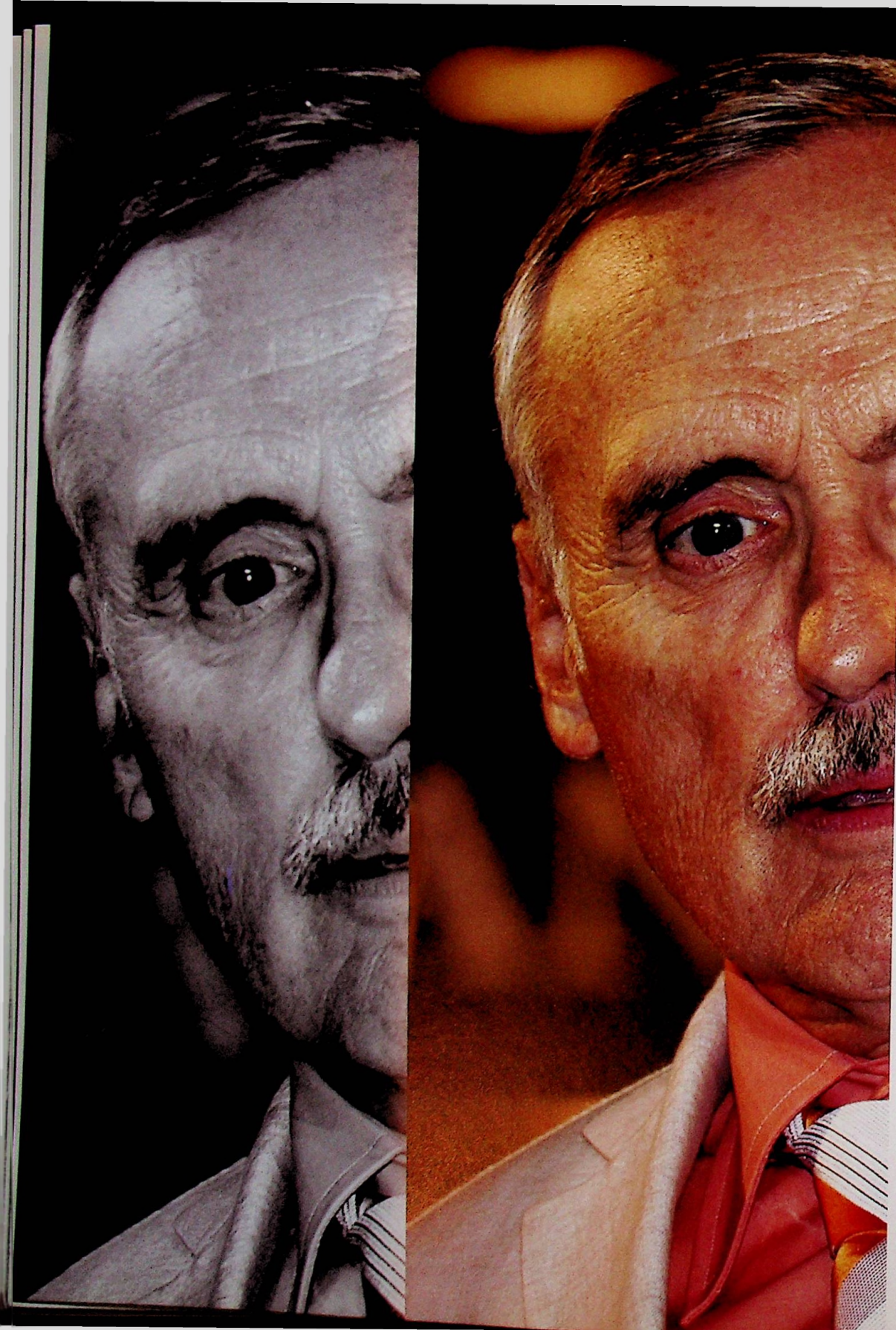
Fotografov pristup vođen poštovanjem prema objektu snimanja, stavom bez predrasuda, a naoružan porivom bilježenja i žarom za sudjelovanjem u cjelokupnoj slici koju mediji stvaraju u okruženju u kojem djeluju, biva tako nagrađen jedinstvenim motivom. Motiv je to koji osoba nesvjesno otkriva, a koji je kod Peršuna ostao zabilježen zahvaljujući tehničkoj nesavršenosti kamere. Naime, teško je to reći, ali proći će još dosta vremena, a možda ni *na kraju vremena* neće biti fotografa i tehnologije koje će slikati sukus tog 21 grama specifične težine naše ljudske spodobе.

Nekako na početku toga vremena stoji Peršun koji uz pomoć greške u procesu samoizoštavanja, te gonjen autorskom znatiželjom, stvara jednu osobnu estetsku kategoriju. Tako nastali radovi u sebi nose *okrenuće* smisla fotografije, ne svjedoče o prošlosti nego prikazuju budućnost.

Emil Matešić

Dragan Nikolić

Dennis Hopper

DEFRAGMENTACIJA DUŠE

Cvrkut ptica iza otvorenog prozora u bolnici za umiranje kod Karlovca, *kontralicht* svjetlo koje pada na glavu podbočenu mršavom rukom konceptualnog umjetnika Toma Gotovca u sobi s visokim stropom, koji ionako iscrpljeno tijelo čini još manjim, krhkijim, krajnji napor kojim komunicira s novinarkom i sa mnom dok mu pokušavam privući pažnju i pogled u kameru... buka valova kanala La Manche u Deauvilleu 2001. lagano se pretapa u buku filmskog festivala kojem se približavam u očekivanju svoje prve premijere i prvog *red carpeta* - svečane premijere s Heathom Ledgerom... pokušaj zauzimanja najbolje pozicije, skakutanje i smrzavanje sat vremena prije projekcije ispred glavne dvorane filmskog festivala *Berlinale Palasta* 2005. u iščekivanju zvijezde filma *The final cut*, Robina Williamsa... miris festivalske noći venecijanske *Mostre*, u kasno ljeto 2005. miješa se s mirisom morske soli u malenom, praznom baru ispod hotela *Excelsior* na beskrajnoj pješčanoj plaži Lida s čašom kubanskog ruma, na radiju akustični Chris Cornell, frontmen *Soundgardena*, i pogled na svjetla udaljenih brodova u venecijanskoj laguni... divan žubor zaboravljenog građanskog zagrebačkog govora legende hrvatskog glumišta Relje Bašića u njegovu stanu u Illici između Gundulićeve i Frankopanske 2008. godine, moja rečenica *Moramo to polako snimiti, nisam ja schnell fotograf* i Reljin zvonki smijeh... oko koje se probija kroz dim cigarete na cigaršpicu 2010. u zagrebačkom tavanskom ateljeu fascinantnog slikara Mersada Berbera... pohvala predsjednika Vlade mojoj fotomonografiji u zgradi Hrvatskog sabora 2003. i ponovno fotografiranje 2005. u jednom od salona Sabora, sada samo saborskog zastupnika SDP-a, uz lagani žalac zbog mog nikad ispunjenog obećanja da ću mu donijeti primjerak *Red carpet fotomonografije*, zbog čega i danas, kada vidim lik ili čujem ime Ivica Račana, osjetim grč u želucu... teško, olovno sivo nebo i čudna, nerealna situacija u našoj bivšoj redakciji Nacionala u Vlaškoj ulici u Zagrebu, na *presici* nakon prvog pokušaja atentata na Ivu Pukanića, Puky stoji pokraj ploče i flomasterom skicira tijekom napada i zatim poziva jednog kolegu fotografa, pa uperi prste postavljene u obliku pištolja prema njegovoj glavi, simbolički pokazujući kako je izgledao napada na njega u svibnju 2008., samo nekoliko mjeseci prije fatalne eksplozije u neposrednoj blizini zgrade Nacionala u pred kojom je Puky ubijen, miješaju se mirisi dima i eksploziva te večeri u studenom 2008. ... tužan, težak, umoran pogled maga filmske umjetnosti Roberta Altmana na *photocallu* 2004. u berlinskom hotelu *Hyatt* na Trgu Marlene Dietrich kod ostataka zida i nekadašnje granice istočnog i zapadnog bloka, Potsdamer Platz... hladan, nedodirljiv, neprobojan pogled Philipa Seymoura Hoffmana na *presici* u istom hotelu u Berlinu 2005. dok sjedi sa svojim antipodom, uvijek nasmijanim i opuštenim, također pokojnim, redateljem Anthonyjem Minghellom... 2008. u Zagrebu, cvokotanje zubima Dragana Nikolića alias Prleta i uvlačenje brade u revere kaputa i njegova ljubazna molba da požurim s fotografiranjem *jer se ne osjeća baš dobro i brije vjetar*, a i temperatura je debelo ispod nule, minus pet, minus sedam, na Trgu bana Jelačića jedan od junaka naših dječjačkih igara partizana i

Nijemaca na zagrebačkom Gornjem Bukovcu 80-ih godina prošlog stoljeća, samo jedno raskršće dalje od legendarnog *Zvižduka s Bukovca* i Zvonimira Milčeca... tih i kontemplativan Dušan Džamonja 2006. stoji sa štapom unutar uskog traka prirodnog svjetla i moje oznojeno lice dok ga pokušavam snimiti pokraj njegovih grandioznih skulptura pri graničnoj ekspoziciji (od 1/60 s), bez stativa, u malenoj i tamnoj galeriji pored tvrđave Castello di Miramare u Tršćanskom zaljevu... građanski zagrebački stan u Jurišićevoj kod Trga bana Jelačića s čijih zidova obiteljski portreti dišu minula stoljeća i Predrag Matvejević koji mi daruje svoju knjigu *Razgovori s Krležom* i objašnjava da je uz knjigu i CD s originalnim intervjuom s Krležom, uzimam je iznenađen i zatečen, jer sam samo radio svoj posao i to što sam inzistirao na 45 minuta fotografiranja, sve dok nisam bio zadovoljan fotografijama, smatram normalnom procedurom, kada god imam vremena... crveno-žuto-narančasta kombinacija boja zidova i dominantnog, ogromnog kristalnog lustera i odraz multiplicirajućeg lika velikog glumca Vanje Dracha kojeg namještam da postignem taj efekt u ogledalima na polukatu zagrebačkog hotela *Sheraton* 2006. i moje isprike što ga maltretiram i njegovo nevjerojatno razumijevanje za *kolegu umjetnika*, za moje *petljanje* i gađanje pravog kuta u kojemu mogu dobiti efekt koji želim postići... topla proljetna noć koja obećava dolazak iščekivanog ljeta na Cote d'Azur u Cannesu 2005. i zadnji atomi snage nakon festivalskog ludila i zadnje svećane projekcije toga dana, crveni tepih koji seže do vrha stepenica glavne kanske festivalske dvorane *Palais des Festivals* i ledeni pogled, uvijek na granici ludila, *plavobaršunskog* manijaka Dennisa Hoppera na izlasku s projekcije *Land of Dead*... maleno neugledno prašnjavo dvorište u zagrebačkoj Illici u blizini Britanskog trga, u dvorištu muzički studio, a u njemu totalno zaigran malom konzolom *kralj hrvatskog funka* Dino Dvornik, jedva ga nagovorim da uz fotografije s tom konzolom u rukama, napravimo i drukčije fotografije, a on me uporno uvjerava da su fotke s konzolom baš *baza* i nije mu nikako jasno zašto to urednici u novinama ne bi baš tako percipirali... znojem slijepljena košulja kratkih rukava u jedno vruće jutro 2005. kod bazena *Grand Hotel des Bains* na venecijanskom Lidu i James Gandolfini s cipelama u rukama želi se baš tako fotografirati za intervju... hladna, vjetrovita noć na širokim hladnoratovskim avenijama Berlina, večernja *presica* te veljače 2003. na *Berlinalu* i savršena smirenost Johna Hurta, koji me gleda direktno u objektiv i lagano i nešto duže od običnog treptaja očima, trepne i intenzivno me još jednom pogleda na moj naklon glave kojim zahvaljujem za taj pogled u kameru...

All this moments will be lost like tears in the rain... time to die... rečenica koju ponavljam svojim studentima na početku svakog semestra, nakon projekcije najpoznatije scene kultnog filma *Blade Runner* u kojoj legendarni Rutger Hauer, dok mu se krupne kišne kapi slijevaju niz kapke i usne na krovu zgrade grada iz futurističkog svijeta Ridleyja Scotta, govori Harrisonu Fordu, kojemu je upravo poštedito život. Ovaj svojevrsni *statement* potkrepljujem svojom rečenicom da je najvažnija uloga fotografije upravo da spriječi da ti trenuci, javni ili intimni, budu zauvijek izgubljeni u vremenu, da ih pomoću medija fotografije u vremenu trajno fiksira.

Godinu i pol nakon poruke na *Fejsu* koju sam dobio od Emila Matešića, voditelja zagrebačkog KIC-a, mojeg poznanika desetljećima, kojeg nisam čuo ni vidio godinama, godinu i pol nakon *Kaj radiš?* i onda odmah, kao i uvijek bez okolišanja i beskompromisno: *Hajde, Krasni, da ti napravimo izložbu*, i nakon moje želje da to bude svojevrsan *hommage*, preklapanje s temom smrti, koja je već bila u programu KIC-a te

sezone, slijedi slučajni susret na tramvajskoj stanici u zagrebačkoj Vodnikovoj ulici i Emilova kao iz topa ispaljena rečenica: *"E, stari skupili smo lovu, hajde da to napokon napravimo, sad je vrijeme, javiti ću ti se."*

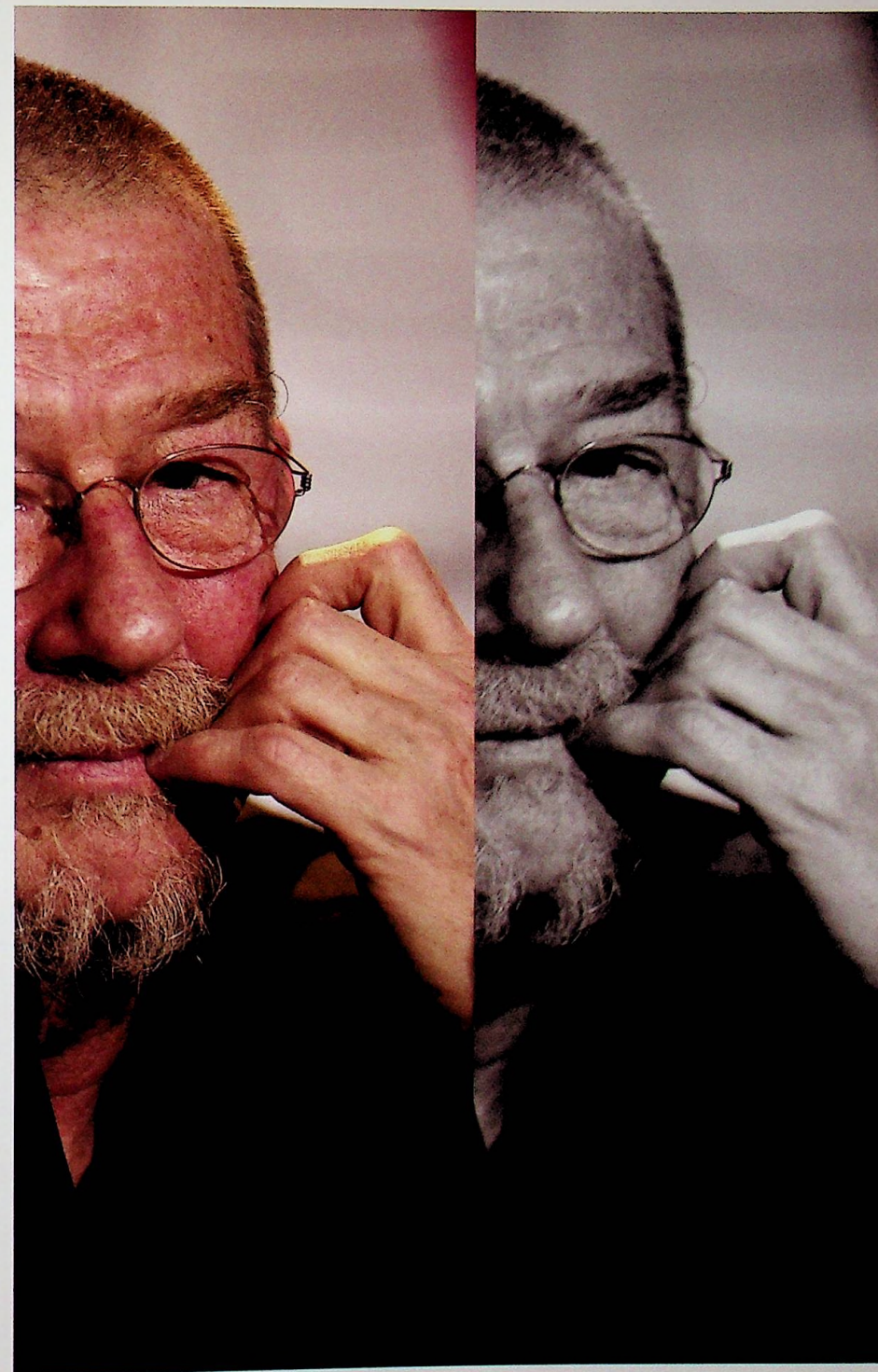
U tih godinu i pol promišljao sam i vrtio u glavi tu ideju o *hommageu*, birao fotografije, da budem spreman kada bude vrijeme, i primijetio sam da u dosta slučajeva ljudi koje sam snimao za novine, a koji su u međuvremenu preminuli, ima jedna ponavljajuća koincidencija, *feler*, fotografska pogreška. Često mi se događalo da se uz odličnu, u tehničkom smislu *savršenu* fotografiju za neki članak, prilljubi jedna koja je lagano neoštra i nedovoljno dobra za objavljivanje. Polagano mi se otvorio horizont. Shvatio sam da bi tu mogla biti skrivena poruka koju mi šalje moja fotografska tehnika svojom nesavršenoću funkcioniranja tvz. *autofocusa*, da je pitanje trenutka prelazak te granice u kojoj nešto savršeno fokusirano, usidreno u našoj percepciji stvarnosti, u sljedećoj milisekundi može izići iz fokusa, postati neoštro - OUT OF FOCUS. Time se jednostavno pomiče iz fokusa života, simbolički rečeno, izlazi izvan dimenzije opipljivog i realnog. Upravo taj pomak koristio sam kao drugi, zrcalni dio diptiha kao medija koji je korišten u pripremi ove izložbe.

Zašto *hommage* umrlim ljudima koje sam portretirao kao novinski fotograf? Jednostavno, iz prozaične i sebične potrebe da ponovno proživim te trenutke, doživim svojevrsnu *defragmentaciju duše*, duhovni oblik sasvim tehničkog termina koje koristi svaki poznavatelj informatike i osobnih računala, koji se koristi za preslagivanje podataka koji ostaju u *sjeni* na mjestima na *hard disku* s kojeg smo ih izbrisali i zapravo usporavaju računalo. Često osjetim te *sjene* ljudi koje sam fotografirao, a kojih više nema. Te rupe koje su nastale njihovom smrću u mojem habitusu zahtijevaju periodičku defragmentaciju, preslagivanje i vraćanje u fokus, izoštravanje izgubljene oštine ljudi koji su otišli izvan fokusa mojeg fotoaparata, koji su svojom smrću prešli u *životnu neoštrinu*. Moja *defragmentacija duše* ne podrazumijeva brisanje sjena ljudi koje sam fotografirao, a kojih više nema, već brižljivo, nježno, gotovo arhivarski opsesivno brisanje tankog sloja zaborava sa sjećanja i spremanje podataka na njihova mjesta u vremenskoj traci života.

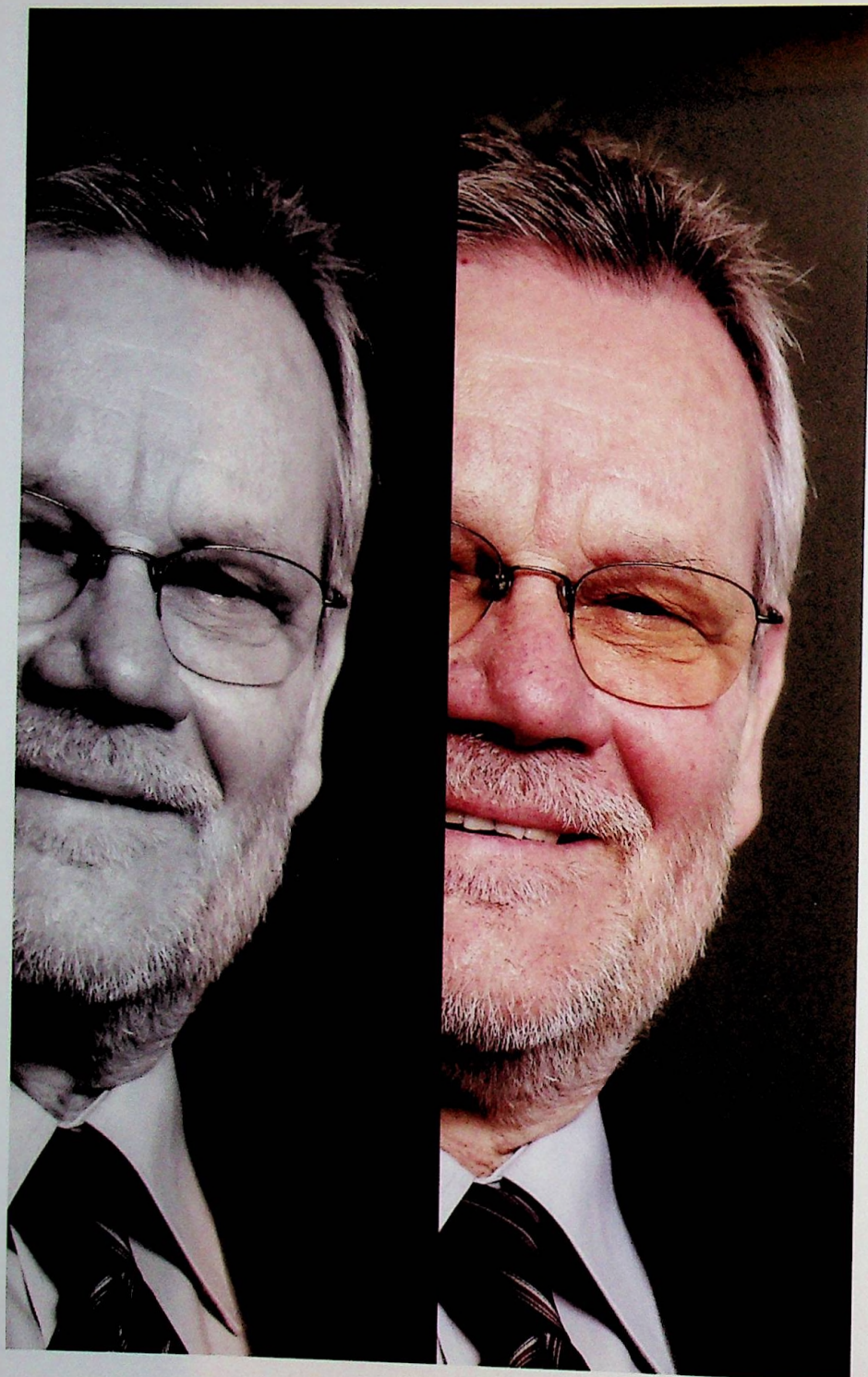
Krasnodar Peršun

Robert Altman

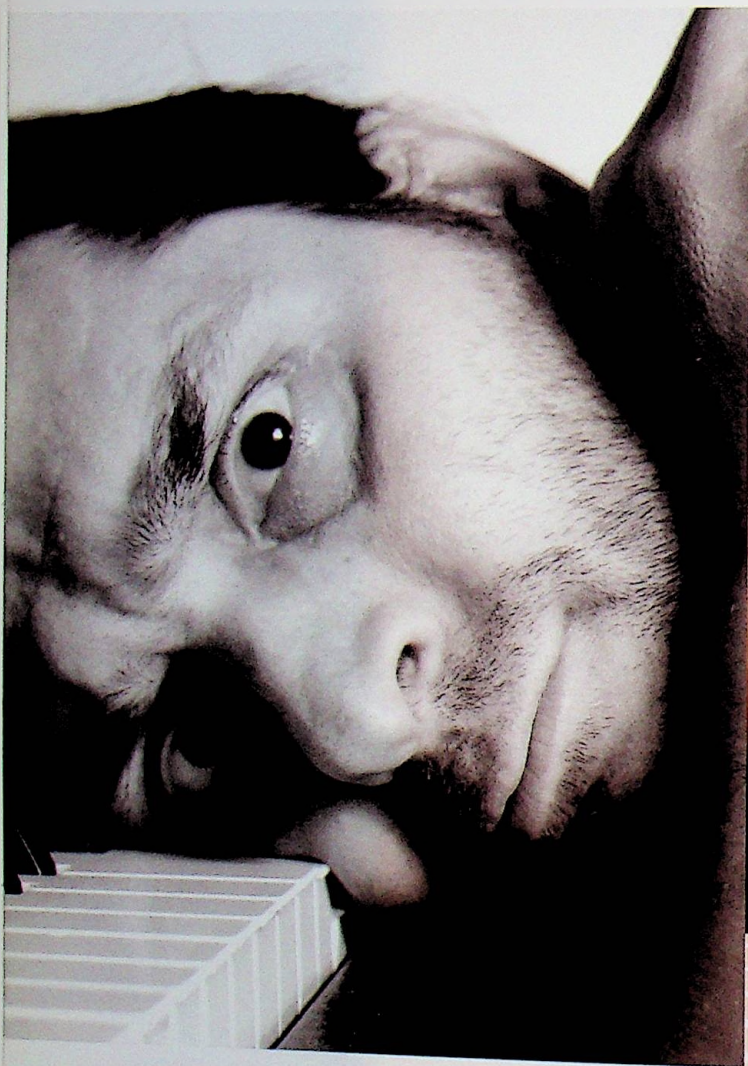
John Hurt

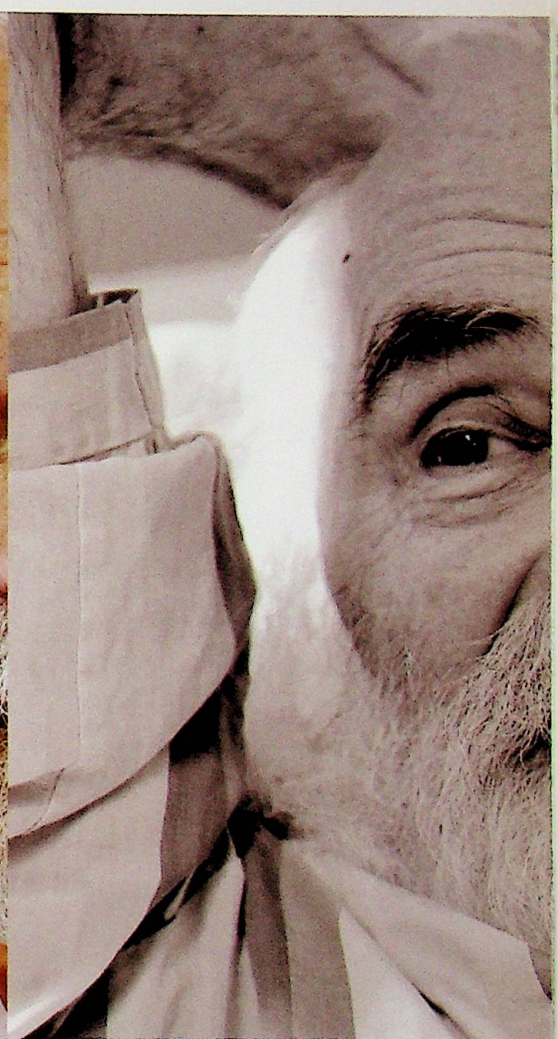
Ivica Račan

Ivo Pukanić

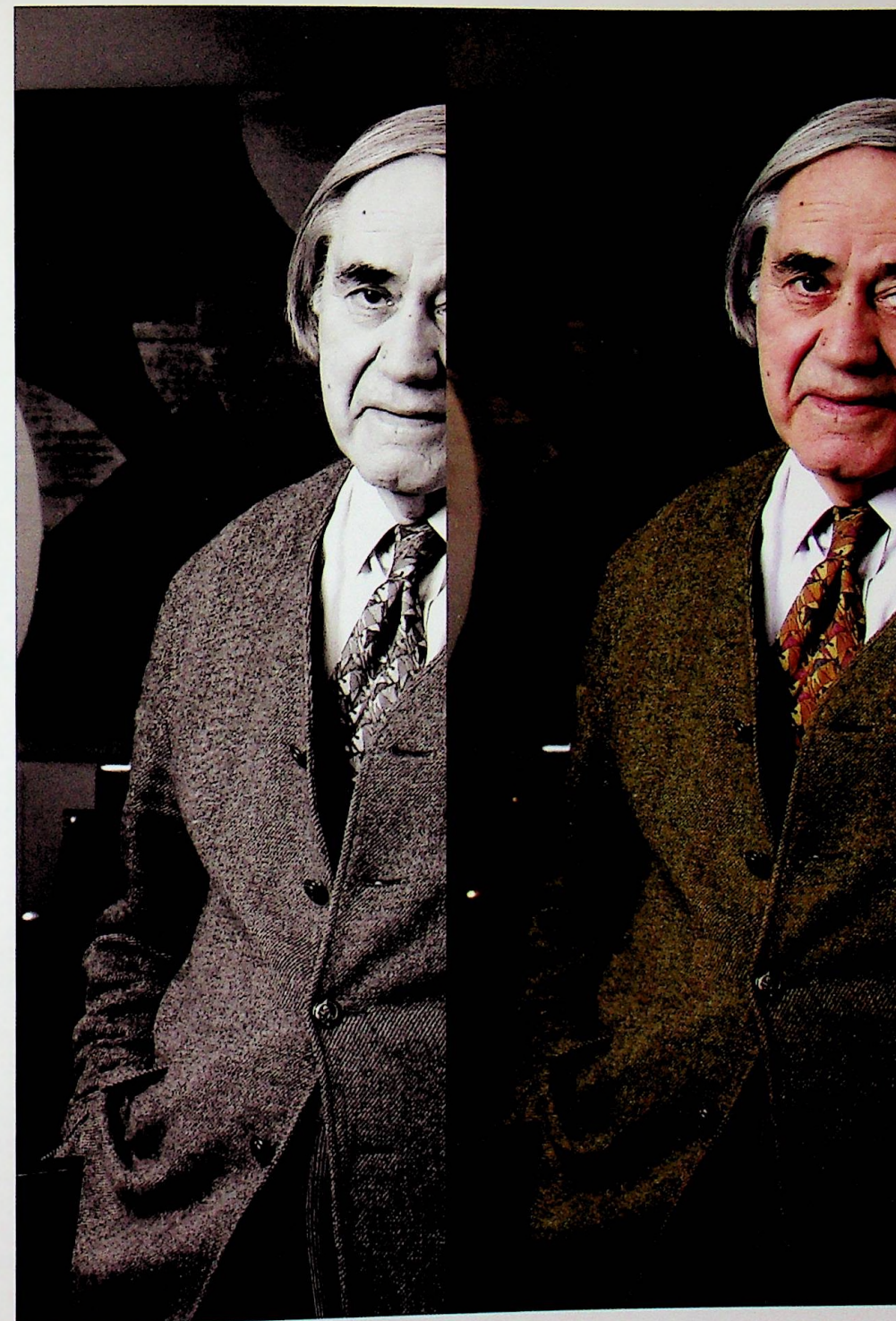
Dino Dvornik

Tomislav Gotovac

Predrag Matvejević

Dušan Džamonja

BIOGRAFIJA

Krasnodar Peršun rođen je 1968. u Zrenjaninu. Osnovnu školu i Građevinski obrazovni centar završio je u Zagrebu, a 2011. studij Novinarstva na zagrebačkom Veleučilištu VERN, (bacc. novinarstva).

1992. - 1993. suradnik fotograf *Moderne galerije* u Zagrebu na otvorenjima izložbi

1993. - 1994. fotolaborant u *MB studiju* i *Lab Art* fotolaboratoriju u Zagrebu

1993. - 1995. asistent fotografima Darku Bovoljaku, Fedoru Vučemiloviću, Vidu Barcu, Stanku Hercegu i Stephanu Lupinu

1996. - 1997. suradnik fotoreporter glasila Saveza samostalnih sindikata Hrvatske *Sindikalna akcija*

1996. - 1997. fotoreporter u magazinu *Kult* i asistent fotografu Stephanu Lupinu

1997. - 2011. fotoreporter u NCL Media grupi d.o.o. u nizu tiskanih i elektroničkih izdanja - tjednik *Nacional*, lokalni zagrebački dnevnik *Zg News*, dnevni list *Republika*, tjednik *Extra*, tjednik *Lisa*, mjesečnik *Košarka*, mjesečnik *Nogomet*, mjesečnik *Gameplay*, mjesečnik *Vjenčanja*, mjesečnik *Men's Health* itd.

2011. - 2012. voditelj Foto službe u tjedniku *Aktual*

2012. - 2013. fotoreporter u dnevnom listu *21. stoljeće*

2010. - 2017. vanjski suradnik fotograf *Coca-Cola HBC Hrvatska*

2011. - 2017. asistent na kolegiju *Foto i video novinarstvo* na studiju Novinarstva na Veleučilištu VERN u Zagrebu

2015. - 2017. vanjski suradnik fotograf *Hrvatske radio-televizije*

Projekti:

2003. prva samostalna fotografska izložba *Movie stars* na temu filmskih festivala u *Tantra baru* u Gajevoj ulici u Zagrebu

2004. - 2017. stalni postav samostalne izložbe *Red carpet* u *Movie Pubu* i *Movie Hotelu* u Zagrebu

2005. u suradnji s izdavačkom kućom *Profil International d.o.o.* objavljuje fotomonografiju *Red carpet* o temi filmskih festivala

2007. - 2009. u suradnji s *Autorskim studijem-ffv* i redateljem Milanom Bukovcem snima dokumentarni film *Profesija fotoreporter* čija je svečana premijera održana 5. lipnja 2010. u kinu *Movieplex* u Centru Kaptol u Zagrebu

2007. - 2017. član *Autorskog studija-ffv* u Zagrebu

2013. član žirija natječaja Hrvatskog Crvenog križa uz potporu Međunarodne federacije društava Crvenog križa i Crvenog polumjeseca (IFCR) povodom obilježavanja Europskog dana suzbijanja trgovanja ljudima - izložba fotografija *Red bell*

2014. autor dijela fotografija u fotomonografiji *Neodoljiva Hrvatska* u izdanju *Sunčane Matic*

2014. i 2015. član međunarodnog žirija *Zbora fotoreportera Hrvatske* za izbor *Hrvatske novinske fotografije 2013. i 2014. godine*

2016., voditelj fotografskih radionica u sklopu manifestacije *Neodoljiva Hrvatska - Dani vizualne kulture na kninskoj tvrđavi*, 3. - 7. svibnja. 2016.

Skupne izložbe:

1989. skupna izložba završnog tečaja fotografije *Fotokluba Zagreb* u galeriji u Ilici 29/3 - nagrada za kolekciju fotografija

2011. putujuća skupna izložba *100 najboljih fotografija* izbora za *Novinsku fotografiju godine 2010. Zbora fotoreportera Hrvatske*

2012. skupna izložba članova Autorskog studija-ffv u *Galeriji Vladimir Horvat*, Trg žrtava fašizma u Zagrebu

2013. skupna izložba članova Autorskog studija-ffv u *Galeriji Vladimir Horvat*, Trg žrtava fašizma u Zagrebu

2014. skupna izložba članova Autorskog studija-ffv u *Galeriji Vladimir Horvat*, Trg žrtava fašizma u Zagrebu

James Gandolfini

POPIS IZLOŽENIH FOTOGRAFIJA

1. Philip Seymour Hoffman
5. veljače 2004.
Hotel Hyatt, Berlin	11. Tomislav Gotovac
14. listopada 2010.
Specijalna bolnica za produženo
liječenje, Duga Resa
2. Vanja Drach
29. studenog 2006.
Hotel Sheraton, Zagreb	12. Predrag Matvejević
5. srpnja 2012.
Jurišićeva, Zagreb
3. Robin Williams
11. veljače.2004.
Hotel Hyatt, Berlin	13. Dušan Džamonja
7. prosinca 2006.
Trst, Italija.
4. Dragan Nikolić
27. prosinca 2008.
Trg Bana Josipa Jelačića, Zagreb	14. James Gandolfini
5. rujna 2005.
Hotel Des Bains, Lido, Venecija
5. Dennis Hopper
14. svibnja 2005.
Palais des Festivals, Cannes	15. Mersad Berber
12. rujna 2007.
Zagreb
6. Robert Altman
12. veljače 2004.
Hotel Hyatt, Berlin	
7. John Hurt
11. veljače 2003.
Hotel Hyatt, Berlin	
8. Ivica Račan
5. siječnja 2005.
Sabor Republike Hrvatske, Zagreb	
9. Ivo Pukanić
10. travnja 2008.
redakcija tjednika Nacional, Zagreb	
10. Dino Dvornik
16. ožujka 2007.
muzički studio Ilica, Zagreb	

Krasnodar Peršun (foto: A. Bronić)

Izdavač
Kulturno informativni centar
Preradovićeve 5, Zagreb
tel. 01 4819 714
www.kic.hr

Za izdavača
Emil Matešić

Voditelji programa
Galerije na katu
Andrea Grgić
Emil Matešić

Predgovori
Zvonko Maković
Emil Matešić
Krasnodar Peršun

Lektura
Dunja Lakuš

Oblikovanje kataloga
Antun Zidić

Ispis fotografija
Printeraj XL

Postav izložbe
Krasnodar Peršun
Emil Matešić

Tehnička podrška
Vedran Grladinović

Tisak
Znanje

Naklada
100

Tiskano u Hrvatskoj, 2017.

Pokrovitelj programa
Galerije na katu

Ovu izložbu omogućio je Gradski ured
za obrazovanje, kulturu i sport Grada Zagreba.

luc